

og derved falder naturligviis Stillingsvæsenet bort af sig selv.

Winther: Der har lybt saamange anerkjendende Røster for dette Lovforslag, at man næsten maa tabe Modet til at udtale sig i en anden Retning. Smidlertid er det jo en Pligt for Enhver i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette, hvor det gjælder om vort Lands Fremtid, at udtale sin Overbeviisning med den Kraft, han kan, og med den Frimodighed, som er ham mulig. Jeg føler ogsaa som mange Andre, at det vilde være ønskeligt, at man havde en ganske anden Indsigt i Sagen i dens Heelhed, naar man er nødt til at udtale sig derom, men Alle kunne ikke vide Alt, og man er nødt til at arbejde med de Kræfter, man har. Jeg finder mig derfor dog istand til at udtale mig i denne Sag, hvormeget jeg end føler Mangelen af Kjendskab til den egentlig tekniske Side af den.

Det er for denne Sags Afgjørelse i en helbig Retning saavel i oconomisk Henseende som med Hensyn til vort Forsvars Mulighed efter min Overbeviisning et uheldigt Varfel, at der fremkommer to Love om Forsvarsvæsenet, en fra hvert af de to hidtilværende Ministerier for Forsvarsvæsenet. Det var efter min Mening Noget, man havde kunnet vente, at der var blevet foretaget en Forandring i saa Henseende; vort Lands Indskrænkning og dets Kraftformindskelse i pecuniær Henseende forekomme mig at maatte raade til at gaae den Vej, kun at have eet Ministerium for Forsvarsvæsenet. Der var saameget mere Anledning for mig til at troe, at der dog kunde være gaaet i denne Retning, efterat jeg havde læst den indtrængende Henstilling, som Forsvarscommissionen i sin store Fleerhed har gjort om, at det maatte skee. Det er nu, som sagt, imidlertid ikke skeet, og for mig har dette en saa stor Betydning, at jeg ikke har noget Haab om, at denne Sag kan blive ordnet paa en tilfredsstillende Maade, saalænge vi ikke faae de øverste Spidser af Forsvarsvæsenet samlede til en Eenhed. Saalænge dette ikke skeer, vil jeg hellere have, at vi skulle blive ved den gamle Tilstand, end jeg vil gaae ind paa denne nye Hærorde. Hvorledes skal Kræfternes udeelte og kraftige Samvirken bedre

kunne sikkes ind igjennem Eenhed paa det høieste Punkt af Vefthælsen? Og Besparelserne, hvorledes skulle de snarere tænkes tilveiebragte, end naar der er een ledende Haand, der gaaer over det hele Forsvarsvæsen og veed at tilbeie enhver enkelt Green dets forholdsvisse Maal? Saalænge der er en Tothed, er der en Jaloufi tilstede; den have vi seet sørgelige Exempler paa før, og den døer ikke bort, førend Aarsagen til Ondet udryddes.

Med Hensyn til Lovforslagets Indhold skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger, der paa Grund af Sagens Stilling ikke kunne være rettede mod den nuværende Krigsminister. Han foresandt et Arbeide, der var vidt fremskredet; han foresandt en Udtalelse af en talrig Commission, sammensat af sagkyndige Fagmænd og af Medlemmer af Folkerepresentationen. Han maatte ikke kunne vente selv at kunne bryde, hvad der var opstillet. Han kom altsaa paa et seent Standpunkt til Sagen, og forsaavidt mine Bemærkninger gaae imod Lovforslaget, ere de ikke rettede imod den ærede Minister, uden forsaavidt de Forandringer angaaer, som han selv har gjort i Forsvarscommissionens Indstilling. Den Hær, som søges tilveiebragt ved Lovforslaget, kaldes en „Felt hær“; det er en Hær, som møder med et talrigt Befalingsmands-corps, talrigere endogfaa end det, Hæren havde, dengang Landet var omtrent $\frac{2}{3}$ større, end det nu er. Den drager Befolkningen til sig i en vid Udstrækning ved at udstrive alle Baabenbygtige og indøve dem i en kort Tid, og her skal jeg sige, at, forsaavidt Stemmer have reist sig angaaende det formeentlig Betænkkelige ved, at Øvelsetiden var saa kort, forekommer det mig dog, at den danske Solbat har viist glimrende Prøver i den uheldige Krig, vi sidst førte, paa, at en kort, ja næsten ingen Øvelse dog vil kunne være tilstrækkelig, naar ret Mands Mod og Mands Hjerte er tilstede, og naar der er Føvere, som ikke sige at gaae foran og vise Veien. Det kunde jo visnok være ønskeligt nok, at der var en noget længere Øvelsetid, men hvor ere Pengelkræfterne dertil? Det er jo Ulykken, at vort Land er saa lidet, og Pengene ikke mange, i Forhold til de Magter, som omgive os, og som kunne komme til at stille sig imod os i Krig. Den Maade, Hæren her